

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1209/2025
16.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Станише Камберовића, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Станише Камберовића, адвоката Небојше Спасића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 159/24 од 09.12.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 158/25 од 20.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Станише Камберовића, адвоката Небојше Спасића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 159/24 од 09.12.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 158/25 од 20.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 159/24 од 09.12.2024. године окривљени Станиша Камберовић оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од четири године и седам месеци, и због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.08.2023. године па до упућивања у завод за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка ближе одређене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 158/25 од 20.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Станише Камберовића и пресуда Основног суда у Врању К 159/24 од 09.12.2024. године потврђена. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка настале пред Апелационим судом у Нишу одређене у изреци пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Станише Камберовића, адвокат Небојша Спасић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3), 4), 8) и 9) и став 2. тачка 1) и 2) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде „у погледу правне квалификације и одлуке о казни“ или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Станише Камберовића, адвокат Небојша Спасић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Према наводима захтева, побијану пресуду Основног суда у Врању К 159/24 од 09.12.2024. године донела је судија Марија Бућковић, која је, према мишљењу браниоца окривљеног, морала бити изузета од судијске дужности јер је у истом кривичном поступку, као председник ванпретресног већа, одлучивала о продужењу притвора према окривљеном Станиши Камберовићу и то у решењима Кв 229/24 од 25.07.2024. године, Кв 246/24 од 23.08.2024. године, Кв 270/24 од 18.09.2024. године, Кв 306/24 од 15.10.2024. године, Кв 342/24 од 13.11.2024. године и Кв 379/24 од 12.12.2024. године. Приликом доношења наведених решења, судија Марија Бућковић се упустила у разматрање постојања оправдане сумње да је окривљени извршио кривична дела која су му стављена на терет и на тај начин исказала јасан став о његовој кривици, па бранилац окривљеног, указујући на одлуке Европског суда за људска права (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33), бројност одлука о продужењу притвора у чијем доношењу је учествовала судија Марија Бућковић и њихову садржину, сматра да је наведена судија морала бити изузета од судијске дужности, а како то није учињено, то је, према његовом мишљењу, првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Станише Камберовића, Врховни суд оцењује као неосноване.

Апсолутно битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, постоји ако је у одређеном кривичном предмету у суђењу на главном претресу учествовао судија који је морао бити изузет од вршења судијске дужности.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП одређене су ситуације у којима се судија или судија поротник мора обавезно изузети од вршења судијске дужности у одређеном предмету, због одређеног односа и повезаности са учесницима у поступку

или због претходног поступања у истом кривичном предмету, па је тако, између осталог, у тачки 4) прописано да ће судија бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак ако овим законом није другачије прописано.

Из цитираних законских одредби, и досадашње праксе Врховног суда, произилази да учествовање судије у одлучивању о притвору у истом предмету, по правилу, не представља разлог за његово обавезно изузеће приликом одлучивања о кривици истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору заузео јасан став о кривици окривљеног. Према томе, реч је о фактичком питању које се процењује у сваком појединачном предмету, што произилази и из праксе Европског суда за људска права.

Према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно је опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33).

У конкретном случају, учешће судије Марије Бућковић која је донела побијану првостепену пресуду, а претходно одлучивала о продужењу притвора према окривљеном Станиши Камберовићу, није таквог квалитета да би довело у питање непристрасност ове судије.

Наиме, из списка предмета произилази да се приликом одлучивања у решењима Кв 229/24 од 25.07.2024. године, Кв 246/24 од 23.08.2024. године, Кв 270/24 од 18.09.2024. године, Кв 306/24 од 15.10.2024. године, Кв 342/24 од 13.11.2024. године и Кв 379/24 од 12.12.2024. године, ванпретресно веће Основног суда у Врању, није бавило оценом постојања оправдане сумње, што бранилац у захтеву неосновано истиче, нити оценом доказа и њиховим квалитетом, већ је испитивало да ли још постоје разлози из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП за даље трајање притвора према окривљеном. Према томе, у конкретном случају, није изражен став у погледу кривице окривљеног Станише Камберовића, који би довео у сумњу питање непристрасности судије Марије Бућковић у односу на касније мериторно одлучивање, из ког разлога се њено учествовање у доношењу наведених одлука о притвору, не може поистоветити са улогом судије који је учествовао у потврђивању оптужнице у смислу члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, што је разлог за обавезно изузеће од судијске дужности у одређеном предмету.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да побијаном првостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Станише Камберовића, адвоката Небојше Спасића.

Бранилац окривљеног Станише Камберовића, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да побијане пресуде заснивају на доказној радњи препознавања предмета, која није обављена у складу са одредбама члана 90. став 1. и 100. став 1. ЗКП јер је окривљеном, уместо више упоредних фотографија и предмета, приказана само једна фотографија ножа, која се налази у списма предмета.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Станише Камберовића, Врховни суд оцењује као неосноване.

Према стању у списима предмета, у конкретном случају се не ради о доказној радњи препознавања лица или предмета из чланова 90. и 100. ЗКП, како то погрешно сматра бранилац окривљеног, већ о изјашњењу окривљеног о оружју којим је оштећеном АА нанео тешку телесну повреду, због чега му је током изношења одбране на главном претресу од 25.09.2023. године, када се о овој околности изјашњавао, показана фотографија број 41 из форензичке документације у списима предмета. Сходно томе, наведено изјашњење окривљеног представља саставни део његове одбране и може бити коришћено као доказ у кривичном поступку, па Врховни суд наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Станише Камберовића, којима се истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењује као неосноване.

Захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног Станише Камберовића, подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Међутим, образлажући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП јер наводи да суд није правилно одмерио казну окривљеном с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, већ је превелик значај дат ранијој осуђиваности окривљеног, а пропустио је да цени његово коректно држање пред судом, изражено кајање и околност да се оштећени није придружио кривичном гоњењу и да није истакао имовинскоправни захтев.

У преосталим наводима захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног износи сопствену оцену исказа оштећених, налаза и мишљења вештака др Богдана Манасијевића и налаза и мишљења вештака др Катарине Крагујевић Пејић, на основу које, супротно оцени доказа и чињеничним утврђењима нижестепених судова, закључује да није доказано да је окривљени Станиша Камберовић извршио кривична дела за која је оглашен кривим, и на тај начин, по оцени овог суда, указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како повреде закона из члана 440. и 441. став 1. ЗКП, на које се указује изнетим наводима захтева, тако ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и став 2. тачка 2) ЗКП, због којих бранилац окривљеног подноси захтев, односно битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП на коју бранилац указује наводима да је окривљеном ускраћено право да на главном претресу употребљава свој језик, не представљају законске разлоге због којих

окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни суд није упуштао у њихово разматрање.

Врховни суд није разматрао ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, због којих бранилац окривљеног Станише Камберовића такође подноси захтев, налазећи да захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, обзиром да бранилац у захтеву не образлаже у чему се наведене битне повреде одредаба кривичног поступка састоје.

Из изнетих разлога, Врховни је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић